

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Sibiului

Onor. Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul:
pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și străinătate Lei 15.000.— De sărbători Lei 20.000.—

Articole și corespondențe
se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile
se adresează ADMINISTRĂȚIEI foii Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Refacerea spirituală

Alături de problema păcii, omenirea este preocupată și frământată astăzi intens de problema așa zisei «reconstrucții» de pe urma distrugerilor pricinuite de războiul abia sfârșit. Cutremurată stihial de puterea distrugătoare a războiului, omenirea este hotărâtă acum să-și pregătească o pace trainică, pentru ca să se refacă din ruine și să pășească spre o perioadă de propășire.

Dar însuși termenul tehnic de «reconstrucție» — menit să definească problema respectivă — arată că problema refacerii se pune unilateral. De fapt termenul «reconstrucție» poate avea aplicare numai în domeniul vieții materiale, pentru că referitor la sfera vieții spirituale nu se potrivește. Și dacă lumea vorbește astăzi numai de «reconstrucție», înseamnă că ea este preocupată exclusiv de refacerea vieții sale sub aspect material-biologic. Dovadă despre aceasta este și faptul că însăși soluția problemei o reduce la refacerea materială a vieții și la o organizare a ei cât mai potrivită. Ceeace înseamnă că se acordă o importanță exagerată laturei materiale a vieții, precum și o încredere prea mare organizatorismului tehnic modern. Termenii și soluția problemei se reduc, deci, la materie și la tehnică.

Felul cum se pune azi problema «reconstrucției», este semnificativ și concludent pentru duhul lumii de azi: spiritul este aproape total neglijat sau predominant de materie. Lui nu i se atribuie nici un rol în problema refacerii lumii de pe urmele războiului.

Este adevărat că problema «reconstrucției» n'a ajuns încă la contururi mature și definitive, și'n consecință nici n'o putem aprecia deplin adecvat. Totuși faptul că până acum spiritul este absent din termenii problemei, este foarte îngrijorător.

Pentru că esențialul problemei refacerii de pe urmele războiului, se reduce la spirit și nici decum la materie. Ca de altfel în toate domeniile de manifestare a vieții umane, în desfășurarea războiului spiritul este factorul primordial și nu materia. Și ca orice rău, războiul se reduce primordial la spirit. Căci spiritul fiind factorul esențial al vieții umane, îmbolnăvirea ori desfigurarea lui tulbură sau periclitează și latura materială a acestei vieți. Dacă pricina esențială a războiului pornește din spirit, înseamnă că și înlăturarea lui trebuie să pornească primordial tot dela spirit. Și când zicem înlăturarea războiului, ne gândim și la toate urmările lui nefaste pentru omenire, a căror redresare tot dela spirit trebuie să-și aibă punctul de plecare.

Aceasta cu atât mai vartos, cu cât urmările războiului sunt mai grave tocmai în latura spirituală a vieții. Dar pentru că lumea este preocupată în primul rând de redresarea vieții în ordinea materială și pentru că este mai puțin sensibilă față de urmările spirituale ale războiului, problema refacerii ei spirituale este neglijată total sau în parte.

Pentru cine privește viața umană sub aspectul ei integral, nu este greu să observe că războiul coincide cu un dezastruos declin al acestei vieți. Războiul recent a distrus atâtea suflete și atâtea bogății spirituale ale omenirii. Uciderea virtuților autentice umane și deslănțuirea atâtor patimi animalice, marchează vădit o gravă decădere și o acută criză spirituală a omenirii. Iar intensitatea războiului este direct proporțională cu decăderea spirituală a lumii. Căci cu cât spiritul uman se coboară vertiginos la un nivel inferior de viață, cu atât războiul este mai crud și mai pustiitor. De unde ră sare logic și firesc concluzia, că cel mai grozav război pe care-l cunoaște istoria: războiul abia sfârșit, indică cea mai dezastruoasă decădere și criză spirituală a omenirii.

Aceasta este adevărata realitate și numai pornind dela ea se poate dobândi refacerea lumii de pe urmele acestui război. În consecință, problema «reconstrucției» postbelice trebuie să sufere o transformare radicală. Ea trebuie să pornească dela spirit și să fie preocupată în primul rând de spirit, de redresarea acestuia.

Odată pusă problema în felul acesta, întrebarea cea mai mare este următoarea: Cum și cu ce mijloace se poate obține refacerea spirituală a omenirii?

Răspunsul la această întrebare îl obținem prin stabilirea adevăratei cauze a crizei spirituale actuale a omenirii. Istoria ne spune că orice criză spirituală a omenirii coincide cu o decădere morală a ei. Circumscriind problema la declinul actual al omenirii, trebuie să recunoaștem că actuala criză spirituală a umanității coincide cu o gravă decădere religios-morală.

Simptomele ei cele mai evidente le constituie sbuciumul și neliniștea, în care se sbate astăzi omenirea. Căci acestea nu sunt altceva decât barometru urcat al unui puternice furtuni de ordin spiritual, prin care trece omenirea. Sbuciumul și neliniștea lumii sunt consecința și expresia vieții ei păcătoase. Ca atare, toată tragedia actuală a omenirii este simptomul unei totale deplasări a centrului de gravitate

al vieții autentice umane. Și intrucât unicul și adevăratul centru de gravitate al vieții cu adevărat umane este Dumnezeu, înseamnă că sbuciumul actual al omenirii are drept cauză desprinderea lumii de legătura filială cu Tatăl ceresc și prăvălirea ei în mocirla unei vieți cu totul contrare voinței divine.

Așa stând lucrurile, înseamnă că singura cale de refacere spirituală a omenirii, este revenirea ei la Dumnezeu, ceea ce echivalează cu reconvertirea ei la creștinism.

Revenirea lumii la adevărata viață, creștină nu se poate face decât pe calea pocăinței. Aceasta înseamnă că omenirea trebuie să-și recunoască sincer toate păcatele săvârșite, să verse potop de lacrimi ale părerii de rău că le-a săvârșit, și să se hotărască a duce — de aici înainte — o viață nouă, închinată lui Dumnezeu.

Ranele războiului recent sunt încă proaspete și vie în conștiința omenirii. Cugețând la grozăviile lor, omenirea n'are decât să scoată din ele, temeiul de viață nouă pentru viitor. Văzându-le în lumina lor adevărată, drept consecințe ale depărtării ei de Dumnezeu, ea trebuie să scoată din semnificația lor, hotărârea de a trăi după voia lui Dumnezeu. Iar încheierea firească a acestui proces sufletec să-i fie convingerea că echilibrul, liniștea, pacea și propășirea le va găsi numai în comuniune de viață cu Dumnezeu.

Această convertire a lumii la Hristos, constituie totodată regăsirea sensului autentic al vieții umane și adevărata pășire pe calea progresului spiritual.

Dar pentru a-și redobândi puterile creatoare ale spiritului, omenirea are nevoie totodată de interiorizare și de adâncire a vieții sale. După ce omul a cucerit natura cu legile ei print' o tehnică atât de avansată, trebuie să câștige o victorie asupra sa însuși. Aceasta n'o poate izbândi decât reîntorcându-și privirile la sine însuși, străduindu-se a se cunoaște pe sine însuși în adevăratul înțeles al cuvântului. Această cunoaștere de sine îi va ajuta să se coboare în adâncurile ontologice ale ființei sale, să atingă cele mai pure unde ale spiritului său creator și să scoată dintr'ansul, puteri de refacere și de creație. Pentru că — după cum observă cu multă pătrundere Fericitul Augustin — sondarea în adâncurile ființei umane este tot una cu ridicarea la Dumnezeu. Iar ridicarea la Dumnezeu înseamnă potențarea cea mai viguroasă a puterilor creatoare ale spiritului uman.

În acest efort de ridicare a omenirii pe culmile refacerii spirituale și ale creației, rolul creștinismului este de prim ordin. El e chemat ca prin încredințarea omenirii în duhul învățăturii sale, să redea vieții adevăratul ei sens și să repună omenirea în făgașul adevăratului progres spiritual.

Dar pentru că în efortul spre progres nu-i de ajuns să cunoști calea care duce la el, ci trebuie să ai și puterea care te ridică într'acolo, Biserica creștină este chemată să ofere omenirii nu numai aluatul prefacerii ei totale în duh, ci și forța cea mai eficace de ridicare a ei pe culmile creației spirituale.

Cât privește în special neamul nostru, rolul Bisericii creștine în refacerea lui spirituală apare și mai reliefat. Dacă ea a prezidat nașterea lui și l-a dus la realizările istorice de până acuma, înseamnă că aceleași funcțiuni trebuie s'o aibă și de aici înainte. Căci elementul care a avut o parte atât de însemnată în plămădirea ființei lui, nu poate nicidecum să fie absent în truda de ridicare a neamului la împlinirea destinului său istoric.

Iată, de ce slujitorii altarelor sunt chemați a se face glas de tunet întru chemarea și întru realizarea neamului de viață și de creație ale creștinismului.

CORNELIU SÂRBU

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Nr. 9011/1045

Comunicat

Onoratul Minister al Cultelor cu adresa Nr. 1677/1945 ne-a trimis spre luare la cunoștință și publicare comunicatul următor:

„Biserica nu va fi scoasă din bugetul Statului.

Ministerul Cultelor este încunoștințat că prin unele județe din țară, funcționarii au lansat svonul, că Biserica va fi scoasă din bugetul Statului și în consecință preoții nu vor mai fi salariați de Stat.

Ministerul desminte categoric toate aceste svonuri lansate cu rea credință — și precizează că Guvernul nu numai că nu intenționează scoaterea Bisericii din bugetul Statului, dar că a dat și dă avantajii simțite Sf. Biserici și slujitorilor ei.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc ținută la 25 Septembrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc

ROLUL PREOTESEI

Conștient de importantul rol al preotesei, episcopul Argeșului, P. Sf. Iosif, curând după instalare în prima vorbire a Sa cu preoștii eparhiei, după ce le-a arătat îndatoririle, a subliniat conviețuirea și colaborarea preotului cu preoteasa sa. Într-adevăr, piatra de incercare a preotului este familia sa. Când preotul și-a ales o soție, care să-l înțeleagă misiunea, a scăpat pe jumătate din greutățile preoției. În privința aceasta, preotul ortodox este avantajat față de preotul romano-catolic, celibatar. Unde nu poate intra preotul, intră preoteasa. Ce n'ar putea să facă preotul decât după un timp îndelungat, face mai repede preoteasa, punând în joc toate însușirile frumoase, cu care Dumnezeu a înzestrat sufletul feminin, dacă este pătrunsă de chemarea preoției soțului ei. Exemple, fiecare ar ști să spună. Bunăoară scriitorul acestor rânduri a fost chemat de un fost sectar spre a-l boteza casa și familia, fără a fi avut vreo vorbire religioasă cu el, mulțumită preotesei.

Nu se poate țira aici tot ce ar putea realiza o preoteasă în parohie. Această chestiune formează un bogat și frumos capitol dintr-o pastorală a vremurilor noastre. Atragem atențiunea asupra unei vlefuri a preotesei cu preotul, formând un câmin fericit, model în ochii credincioșilor, și asupra aportului pe care preoteasa l-ar da, ajutând pe preot în pastorație. Sânt preotese care cântă la strună cu fete și femei, altele, în fruntea societăților religioase feminine, cu leg rezultate dintre cele mai frumoase, sau stau în fruntea tuturor manifestărilor religioase, culturale, sociale din parohie. Se întâmplă însă ca preoteasa să nu aibă însușirile unei firi luptătoare, totuși o bună soție, o bună mamă și o bună credincioasă, trebuie să fie. Sânt dincoșilor nîmbul „măciș preolése”.

O preoteasă înalță pe preot, dar când nu-l înțelege chemarea, îl și doboară. Ii dîstrug fericirea, la care are drept ultimul om, și-i compromite, uneori iremediabil, întreaga pastorație. Nu voiu uita niciodată amărăciunea unui frate, care mărturisise că strîngea bănuț cu bănuț, în loc să la tramvaiul, mergea pe jos; numai să cumperé cărți, din care să se inspire și delecteze cu vîltarea-i soție. Nicio carte din frumoasa-i bibliotecă nu s'a învrednicit să fie mîngăiată de mînuțele scumpei sale „jumătăți”. Toate gândurile lui de dăruire altora, de apostolat, pe care le împărțea acum preo-

tesei, așa cum visa odinioară, n'aveau loc în căpșorul și în sufletul ei mic. Vorba lui Eminescu, ea „rămâne la toate rece”, afară de socoteala veniturilor. Mai e capabil acest preot să dăruiască altora ceea ce el nu are? Este o față a tragediei trăită de unii preoști.

Zadarnic va chema preotul pe oameni la biserică, dacă preoteasa lui nu vine decât din Paști în Crăciun; zadarnic va îndemna preotul pe oameni să și poarte sarcinile unit altora, dacă preoteasa n'a deschis ușa unui nenorocit, n'a călcat, cu mîna plină, pragul casei unui enoriaș năpăstuit, n'a mîngăiat fruntea și n'a sters lacrima unui orfan; zadarnic va stăruia preotul la păstrarea portului și cântecului strămoșesc, dacă preoteasa umblă după «evanghelia» croitoreșelor și în casa lui se aud numai romanțe de mahala și cântece de import; și apoi zadarnic va aștepta preotul ca preoteasa să-l ajute „în slujba adevărată”, când prin mîna ei trec numai romane senzaționale sau de proastă calitate și nicio carte, din care să vadă ce ar putea face o preoteasă și un preot, dacă nu Potapenko și Petrov, măcar Slavici și Agârbiceanu, ca să nu mai vorbim de Cartea Cărților, Biblia.

Puneți toate acestea la pozitiv și vă veți imagina cu adevărat pe „maica preoteasă”. Altminteri, oricine ar avea dreptul să spună bietului preot cuvintele, care sună așa de rău, dintr-o cunoscută carte a lui Spiridon Popescu: *Incrîstinează-ți, părinte, întâi preoteasa!*

Astăzi, când preotul are de luptat cu atâtea greutăți, să aline atîta suferință, să mîngăie atîtea suflete desnădăduite, el însuși are nevoie de încurajare, mîngăiere, înțelegere, care, în afară de Dumnezeu, nu-i pot veni decât dela tovarășa lui întru bucurie și necazuri: preoteasa. Când conștiința preotului, să nu zicem că adormit, dar zace răpusă de necazuri și insuccese, preoteasa i-ar putea fi clopoșelul, care să-i sune destep-tarea, ca să intre din nou la lucru în via Domnului. Gîndul, vorba, fapta să fie ca ale zănei din poveste, ridicînd din nou la viață pe Făt-Frumos, pe preot și cu înțelegerea ei ajutîndu-i să susțină lupta cu smeti tuturor răutăților și păcatelor.

Am vrut să fac elogiul preotesei, dar apele gândurilor m'au dus către alt mal. Sper însă că „maica preoteasă” mă înțelege, mă țartă și nu se supără de rolul pe care i l-am înfățișat.

Preotul Prof. Gh. C. Diaconu

Cuvîntare ținută la înmormîntarea protop. Dr. V. Oană

Din această tristă și impozantă adunare, se desprinde «ceata preotească» tractuală și cu mîinile întinse spre acest sicriu, strigă:

— Stai! — Oprește-te!, vrînd să oprească pe cel pornit prea curînd pe drumul veșniciei.

Dar în acel moment, din văzduh, un glas ceresc ne strigă muștrîndu-ne: »Nu sunt sfaturile mele, ca sfaturile voastre, nici căile mele, ca căile voastre, ci precum e departe cerul de pămînt, așa sunt departe căile mele de căile voastre și cugetele mele de cugetele voastre» (Is. 55, 8—9.) Și noi am cunoscut, că acesta este glasul Domnului, care și la Iordan s'a auzit peste ape strigînd. Și resemnați ne-am tras înapoi, lăsînd pe mult iubitul nostru conducător să-și continue drumul. Căci la porunea Domnului de sus a plecat pe acest drum, când i-a zis: »Toți cei însărcinați și osteniți veniți la mine și eu vă voi odihni pre voi» (Mat. 11 v. 28.) Da!, a fost ostenit de sarcinile vieții și de o muncă de sacrificiu fără preget, prestată o viață întreagă pertru Biserică și Neam.

Nu începuse bine organizarea catehizației elevilor din școlile primare și secundare în Sebeș, după un nou sistem în 1914, când printr'un înalt ordin consistorial fu numit protopop în cel mai departat și puțin organizat tract al Hunedoarei (în an. 1925). Aici, prin sate resfirate, multe fără preoști, cu căi de comunicație imposibile, — s'a pus din nou la muncă grea și în câțiva ani prin stăruința sa neobosită și tactul său pil-duitor, a știut și reușit, să organizeze nu numai tractul, aducîndu-și preoști destoinici, dar prin organele administrative a construit și o însemnată linie de drumuri și căi vicinale de comunicație.

Dar când era să se odihnească după atîta muncă istovitoare, — capul Bisericii — Mitropolitul, la chemat — ca o distincție — la acest post, tot de protopop (în an. 1931.) în tractul nostru, al Sebeșului, unde a fost ulterior și ales.

La alegerea din Sebeș s'a prezentat întreagă intelectualitatea Hunedoarei, cu notarul public în frunte și cu gîndul rezervat, de a convinge pe protopopul lor prea iubit, să nu-i părăsească. Dar votul aproape unanim al sinodului electoral i-a făcut, să înțeleagă, că și noi ne căutăm oamenii noștri și ne grupăm în jurul lor, — căci doar din Pian, de lângă noi, era născut.

Intre noi mult iubitul nostru protopop putea să lucreze în tihnă, în pace și în liniște. Dar superiorii săi cuno-

scîndu-i diligența și aptitudinile alese, i-au dat sarcini tot mai multe și mai grele: așa i-au dat să administreze când comunele din tractul Blajului, când, — de câțiva ani, însuși nou înființatul tract, apoi tractul Mercurei și în anii ultimi cel al Orăștiei.

Acasă în parohie și în cadrul »Astrei», apoi în conferințele pastorale, s'a menținut pe poziția sa de înalt și ales preot.

Cuvîntările sale sentențioase și luminate ne electricau spiritul și ne chemau la drumul de urmat și de câte-ori deviam dela linia dreaptă, ne readucea cu tactul său fin și încercat, în alvia corectă și dreaptă.

Când acum e anul, i-am predat un »Memoriu» cu biografia mea, l-a preluat surîzînd: »Lasă-l aici — îmi zise — căci poate am cândva lipsă de datele acestea, — avînd gîndul rezervat, că poate le va folosi la plecarea mea dintre cei vii.

Dar iată! Tatăl ceresc a hotărît astfel! A hotărît, ca eu, cel mai vechiu dintre colegi, să am rolul trist, de-a lua adio dela preaiubitul nostru protopop în numele colegilor mei.

Dacă vom mai adauga la multele sale ocupațiuni și alegerile de preoști și consilii parohiale, după sisteme șaguni-an, vom pricepe de ajuns ce eforturi i-a trebuit și câtă consumare de nervi și de viață.

Nu e deci mirare, dacă după o muncă atît de uriașă de fiecare zi și istovitoare, puterile i s'au măcinat pe nesimțite și pe neobservate și a îmbătrînit subit ca o jertă grea, adusă pe altarul slujbei sale înalte și sfinte.

În aceste momente grele, cât de mîngăietor cădeau în inima lui cuvintele Domnului: »Toți cei însărcinați și osteniți, veniți la mine și eu vă voi odihni pre voi».

Deci iubitul nostru protopop, te lăsăm, să te duci la Domnul și Stăpînul vieții, care cu atîta dragoste te-a chemat, ca să-ți dea odihna cea adevărată, pe care aici, între noi, în zadar o ai căutat și îți dorim, să te învrednicești a lua din mîna Domnului cumina nevestejită de lauri a bunilor luptători și să auzi cuvîntul Lui de răsplăt: »Bine, slugă bună și credincioasă, preste multe te voi pune, intră întru bucuria Domnului tău».

Iar noi, preoșimea tractuală, te vom pomeni în rugăciunile noastre zilnice și-ți vom păstra cu recunoștință, memoria în veci. Amin!

Preot Nicolae Cărpinișan

FOIȘOARA

Cum caută preotul pe Hristos?

(Urmare din Nr. 38 și sfârșit)

Și acum în preajma lui Iisus prin meditație.

Este o stăruință de durată, o aprofundare asupra unui adevăr din această lume, care te duce în preajma lui Dumnezeu. Ea trebuie să mal fie și un popas lângă un episod din viața Mântuitorului sau asupra adevărurilor rostite de El.

Contemplarea aceasta conduce sufletul preoțesc până în adîncul tainelor care nu se umbresc de inserarea vremelnice și lasă în inimă un simț ceresc. Meditația este o agapă le gînd la masa bunătaților cerești pentru a primi ozonul curat al unei vieți trăite în comunune cu Dumnezeu.

„Ea este o activitate a inteligenței discursive, aplicarea mai îndelungată a spiritului asupra unui obiect care-l preocupă intens. Ea presupune neapărat o retragere, o ambianță de izolare și singurătate, o cercetare de sine însuși și meditația unui adevăr obiectiv. Aprofundarea adevărurilor prin reflecțiune personală ne

ajută la asimilarea acestora și să le facem substanță a spiritului nostru” (C. Sărbu: Cum caută preotul pe Hristos, „Telegraful Român”, Nr. 22 din 1945, pag. 2).

„Meditația și rugăciunea vor aduce un remediu supranatural, restabilind echilibrul în dispoziția launtrică a păstorului sufletesc, reinsufletînd vocația, prin harul lui Dumnezeu. A se ruga, iată o poruncă și o datorie, față de care preotul trebuie să se arate mai presus de oricine”. (P. Vintilescu: Rolul preotului în fața chemării sale de păstor”, pag. 131).

Prin pocăință la Iisus

„Și ieșind afară, Petru a plîns cu amar” (Mat. XXVI, 75).

Sf. Petru s'a confruntat în gînd cu spusese lui Iisus și din această întâlnire a plîns cu amar, pentru că s'au adeverit cuvintele spuse de Mântuitorul că și el se va lepăda de Fiul lui Dumnezeu. Avem aici lacrimile unei pocăințe curate, abuciumul sufletesc pentru un păcat, o reînnoire a botezului prin lacrimi, o spălare a unei căderi prin roua cea mai curată a unui plîns în fața lui Iisus.

Preotul poate greși, poate avea clipe umbrite de ispite, își poate uita chemarea pentru o clipă, dar are prilejul de regăsire cu Domnul: Spovedania.

Stințenia se păstrează prin curățirea eu această bale a lacrimilor. De aceea,

înainte de clipa cea mai fericită a întâlnirii cu Domnul în Euharistie, preotul să și curățească viața prin spovedanie, să și smerească ființa dînd expresiune prin lacrimi sensibilității unei inimi care se apropie de Domnul și pe care poate l-a intristat.

Alpinistul mînat de frumusețea creștelor înalte, îngenunchiază pe stînci pentru a-și stămpăra pasiunea care-l mîna spre frumosul peisaj al naturii. Preotul este un Moise al legii celei nouă, care se întâlnește cu Hristos nu pe muntele Sinai, ci pe înălțimea tainei altarului bisericii sale.

În rolul său de liturghisitor, preotul este în situația maximă de întâlnire cu Iisus. „E atingerea supremului grad de afiare a lui Hristos în viața sa pămîntească. Comuniunea euharistică și participare directă la viața lui Hristos însuși. Mîntuitorul e principilul activ, transformator și creator în noi”. (C. Sărbu: artic. cit., p. 2).

„În liturghie această relație a preotului este un contact adevărat, substanțial și viu cu Iisus Hristos... Când ținem sfintele taine în mîinile noastre, suntem în contact cu Dumnezeu, cu Dumnezeu intru-pat, cu Dumnezeu Creatorul, Mîntuitorul și Sfințitorul. Mai reală decât pămîntul de sub picioarele noastre, care va trece, este prezența Cuvîntului intru-pat, care nu va

trece... Dacă atunci când ținem sf. Cuminăcătura în mîinile noastre, ni s'ar deschide ochii ca lui Cleopa la Emaus, am vedea că nu este nimic mai intim, afară de unirea cu Dumnezeu în lumina slav”. (Prof. P. Vintilescu: O, c., p. 147).

Desigur că această comuniune reală cu Iisus are repercursiuni pline de rod pentru viața preotului. În acest chip conștiința chemării se aprinde, se înviorază, puterile sale sporesc cu adăugire de har, iar eforturile sale mîntuitoare sunt susținute tot mai puternic de Hristos. Viața sufletească crește, devine mai amplă prin această pătrundere a lui Hristos în noi.

Preotul păstrează în chivotul inimii sale pe Hristos nu în sensul unei rețineri pentru sine, nu din spirit de acaparare egoistă, ci pentru a-L dăruia oamenilor. Potrivit chemării sale, el poartă pe Hristos pentru a sfinți prin harul mistunii sale, pe oameni. Iubirea de Dumnezeu sălășluită în glasta sufletului preoțesc, dă hrană pentru mlădițele omenești încredințate păstoririi.

Primirea tainei preoției este o dovadă pentru iubirea lui Hristos.

În această chemare, preotul se transformă, nu mai rămîne fiul unui oarecare, caracterul pămîntesc se detașează treptat, treptat, se reliefează harul care clopește vasul de lut și-l transformă în cădelniță

Despre predică

Diversitatea și complexitatea problemelor pe care le ridică în toate domeniile vieții, era noastră, este uluitoare. Deaceia, se și observă, parecă, un fel de întrecere în febrilitate, cu care se pun și se tratează ele. Unii văd o problemă dată într'un fel iar alții într'altul. Oricum lucrurile se clarifică treptat, sau, cel puțin, au această tendință.

Nici vorbă că și în Biserica noastră, care merge și ea mână în mână cu vremurile, imprimându-le pecetea duhului creștin, astăzi mai mult ca oricând, se ridică probleme care bat la ușă. Biserica este un organism viu și viu, care nu și-a pierdut nici când puterile ei de a dogmatiza, legifera și învăța. Ea a căutat întotdeauna, la nevoie chiar prin botezul sângelui, să fie la înălțimea vremurilor.

Deaceia, și astăzi când străbatem o eră nouă în viața lumii, Biserica trebuie să-și spună cuvântul în mai multe privințe. Iar păstorii ei sunt chemați să-și pună în cumpănă tot zelul și priceperea, în râvna apostolică, spre folosul păstoritilor, pentru viața aceasta și mai ales pentru cea viitoare.

Iată de ce ori de câte ori în organele noastre bisericesti se pun probleme actuale, cu scopul de a le sublinia și deslega, tot de atâtea ori ele sunt și binevenite și mult așteptate.

Una din preocupările noastre de competență este și va rămâne aceea de a învăța luminând mintea și de a mișca inima păstoritilor, pe cari îi avem. A învăța vom putea reuși numai prin predică. Numai de la amvon vom putea plini opera de încredințare a maseilor, problemă din cele mai profunde și acute. A mișca inima însă, vom putea numai prin o corectă și evlavioasă liturghisire. Și una și alta vor trebui numai decât sprijinite prin pilda vieții personale a celui ce este păstor. S'a dus vremea când se puneau preț pe ce zice „popa”. Azi deopotrivă se prețuiește și ce face „popa”.

Se afirmă astăzi că Biserica este inactivă, moartă. Că ea ar fi numai pentru moși și babe, etc. Acestea toate izvorăsc dintr'o lipsă, aproape totală, de cultură religioasă. Deaceia, întălmim azi oameni cu mai multe diplome, cari și-o declară pe față: „In cele religioase sunt profani!” Și atunci nu-l de mirare că omul zilelor noastre se îmbolnăvește cu duhul, se mândrește cu încrederea în puterile sale și manifestă oarecum o dorință originală și anume: ar dori el (omul), ca Domnul — dacă s'ar putea — să vină la el și nu invers.

Felul cum se pun astăzi problemele bisericesti și de credință demonstrează pe deoparte lipsa încredințării, iar pe de altă parte, necesitatea urgentă a popularizării adevărurilor ortodoxiei noastre. Ceeace putem face numai prin o predică de actualitate, care ar provoca interes.

Seriozitatea momentelor de azi vor avea darul de a ne trezi la realitate. Credința ne cere și viața ne impune să lucrăm la o renaștere a omului în cele dinlăuntru ale lui. Dacă el — creștinul — și-ar cunoaște suficient credința și învățătura ei corectă, ar cuteza atunci cineva oare să facă fel de fel de afirmațiuni, în cari să amestece elementul dumnezeesc al credinței cu omeneșul zilelor noastre?

Asistăm la o plămădire a formelor noi de viață, care în cazul nostru se încrucează și cu dureroasa perioadă de refacere postbelică. Și aici trebuie să fim prezenți, pentru a duce și imprima așezămintelor noi de mâine, sarea credinței. Deci din nou un imperativ de actualizare a predicii. Căci de bună seamă, pentru a determina lumea de azi și de mâine spre o plăcută căutare de a cunoaște adevărurile veșnice și imutabile ale credinței noastre, noi va trebui să găsim rapid metoda nouă a înveșmântării lor cu haina vremurilor noi.

Felul parabolic al propovăduirii Mântuitorului este cea mai clasică metodă de actualizare. Ce poate prinde mai ușor, poate fi mai plăcut și mai de interes, decât ca să pleci de la împrejurările proaspete ale vieții și slujindu-te de ele, să poți preda un adevăr, pe care-l urmărești? Facem sau făcut-am noi aceasta? La această întrebare să răspundem singuri și fiecare în fața conștiinței noastre. Și nu ne mai mirăm, deci, atunci când unii din credincioșii noștri își caută potolirea setei religioase în alte tabere, la sectari și rătăciți. În convorbiri cu păstorii noștri adesea ne vom lovi de o extraordinară necunoștință în cele religioase. Suntem noi oare în drept a afirma, după cum unii o și fac azi, că de vină ar fi familia sau școala? Nu cumva elementele, cari compun școala și familia, fac parte din Biserica? Dacă-i așa, atunci vina oare nu va cădea și asupra noastră? Acum vreo doi ani în urmă, într'un ajun de Adormirea Marelui Domnului, trăgeau clopotele pe la biserică. La o cotitură de stradă mă întâlnesc un domn și mă întreabă: Ce o fi, părinte, de trag clopotele la toate bisericile orașului? — I-am răspuns. A rămas uimit că-i vorba de o sărbătoare mare, pentru care ne pregătim cu un post de

2 săptămâni!... Dar să ne întrebăm de încă ceva: Știu, de pildă, păstorii noștri ce-i cu Acatistul Precistei din Sămbăta săptămânii a 5-a din post? Căci doar ei sînt în această rândulă și o cinstesc mult? Desigur că cel mai mulți nu știu.

Astfel stând lucrurile, se impune hotărârea: Să ne revizuiem cu toții pozițiile și să pornim a semăna aceeași semință, pe care au semănat-o cu atâta spor înaintașii noștri. Dacă predică lor a fost pentru vremea ei, actuală, atunci să le urmăm pilda și s'o reactualizăm și noi pentru vremurile noastre. În felul acesta, ne vom încadra la locul nostru în frământările de azi ale lumii.

Dar pentru a fi un bun meseriaș, nu este de ajuns să ai numai cunoștință. Mai trebuie număidecât unele. Cam la fel e și cu noi. Experiența ne pune înalțe un adevăr incotestabil și anume că trebuie să fim cu toții la curent cu viața și cu tot ce se petrece în jurul nostru.

În vederea celor spuse și în sprijinul lor, nu va fi de prisos totuși să facem o incursiune în trecutul predicii, spre a ne da seama de rolul pe care l-a jucat ea și cum a știut trecutul s'o aprecieze.

Intemeindu-se pe porunca Mântuitorului: „Mergând învățați...”, pe cea apostolică de: „Învățați cu timp și fără timp...”, Biserica prin sf. Apostoli și apoi prin sf. Părinți statornicește următoarele: „Episcopul sau presbiterul, nepurtând grijă de cler sau popor și nel învățându-l pe ei la dreapta credință, să se afurisească, iar persis'ând în neglijență și lenevie — să se caterisească”; (Can. Apoc. 58). Și mai departe: „Învățătorii bisericilor trebuie să învețe în toate zilele și mai ales în Duminici întreg clerul și poporul în adevărurile dreptei credințe, culegând ideile și judecățile adevărului din dumnezeieștea Scriptură și fără să treacă peste hotarele puse deja sau peste tradiția de Dumnezeu purtătorilor Părinți. Și dacă s'ar întâmpla vre-o controversă în privința celor scrise, aceasta să nu se interpreteze altfel decât precum au expus luminătorii și învățătorii Bisericii în scrierile lor și să se laude mai bine întru aceasta decât alcătuiind păreri lor; ca nu cumva fiind neladămănatice (neexperți) să greșească de la ceea ce se cuvine. Pentru ca poporul, cunoscând prin învățătura suszșiilor Părinți cele bune și de dorit și cele nefolositoare și de lepădat, și va îndrepta viața spre mai bine și nu va mai fi prins de patima necunoștinții (ignoranții), ciluând aminte la învățătură, se va îmbărbăta să nu pățească ceva rău și de frica muncilor celor ce se pregătesc (imlente) își va pregăti mântuirea sa” (Canon 19 Trul. Mai vezi apoi: 11 Sard., 19 Laod. 71, 121 și 123 Cart. și 2 al Sinod I Ec.).

De aceste principii erau pătrunși înaintașii noștri, atunci când au înțeles a introduce predică ca parte integrantă din slujbele bisericesti. Așa, la Utrenie, după cântec, se citea Tălcuirea din Evanghelie, după peasna a 6-a din canon se citea Prologul sau în „Triodion”, Sinaxarul, iar la Liturghie era rânduită predică propriuzisă. La cazuri excepționale, când trebuia să lipsească predică, erau rânduite totuși cuvinte din „Gură de aur”. Fără cuvânt de învățătură nu se trecea nici o slujbă. Era oare în felul acesta Biserica o școală de încredințare sau nu? Felurile cazanli și colecții de predici erau — cum ar trebui să fie și astăzi — numai cât niște izvoare și ajutoare pentru predicatori.

Să nu ne mai oprim asupra prețurii de azi a predicii. Lucrurile vorberse dela sine. Gradul cunoștințelor religioase, pe care-l posedă credincioșii noștri, dovedește cu prisosința acest lucru. Un lucru să nu uităm însă, că istoria se repetă. Dacă Biserica cândva a trecut prin foc și sânge, atunci a suferit aceasta și pentru faptul că prigonitorii erau necunoșcători în materia credinței noastre, erau ignoranți. Tot așa și azi urmările unei nepăsări din partea celor vizați și a unei necunoștințe, a ceea ce înseamnă ordinea credinței noastre, pot fi de natură a scutura Biserica de cei „năimiți” Deaceia, să luăm aminte!

Ni se va obiecta — ca de obicei — că: „lumea nu ne ascultă”... Așa este. Dar pus-ne-am noi întrebarea: De ce oare? Am ferma convingere, iar practica pastorală mi-a confirmat aceasta, că acest fapt se datorește numai unei predici rare, secl, rect, scolastice, nepregătite și de mântuială. Cum însă vei încerca să te pregătești, să predici cu „timp și fără timp”, să-ți îmbraci predică în haina actualității, ea devine vie și interesează

Viața impune, iar legiuiturile Bisericii nu ne permit să ne abatem dela această îndatorire, căutând sau inventând anumite scuze. Chiar dacă o jumătate sau nouă zecime din credincioșii asistenți, la slujbă, ar păși biserica la momentul predicii, să ne întrebăm: În baza căror temeluri am putea lipsi zecimea de credincioși rămasă, de un cuvânt de învățătură sau de mângâiere și încercărire?...

Așa fiind, să căutăm cu toții astăzi, la orice împrejurare, să aruncăm semințele Evangheliei în ogorul nostru. Vom căuta să facem și noi, potrivit duhului vremii, o întrecere de activitate, ca să atingem 100 % de însămănțare, spre a se bucura vreedată și urmașii noștri de roadele acestei opere, după cum ne bucurăm și noi de aceea a înaintașilor noștri. Așa e: „unul seamănă, altul udă și altul culege!” Să nu stăm, deci, cu mâinile încrucișate.

de aur în care se arde smirna curată a unor strădani pentru Hristos.

Dintre cele șapte taine, singură preoția este rânduită să fie în profitul altora și nu a primitului.

În acest duh preotul nu caută pe Hristos ca un interesat personal, pentru un profit material sau chiar și moral, care s'ar îndrepta spre persoana proprie. El se dăruiește pe sine lumii într'o identifi care cu Hristos.

Pe lângă prezența din sf. Euharistie, Iisus mai este prezent în biserică Sa, care este trupul mistic al său.

„Biserica este trupul lui Hristos întru cât ea intră într'o unitate de viață cu El”. „Biserica este opera întrupării lui Hristos, este însăși această întrupare: Dumnezeu își asimilează natura umană și natura umană își asimilează viața divină, este îndumnezeirea naturii omenești, consecință a unirii celor două naturi în Hristos”. (Bulgakov: Ortodoxia, pag. 1 și 3.)

Creștinii sunt filii lui Dumnezeu, sunt părtași la viața nouă izvorită din Hristos.

Identitatea dintre Hristos și oameni este un fapt mărturisit de însuși Fiul lui Dumnezeu: „Amin grăiesc vouă: Întru cât ați făcut unuia dintr' acești frați al mei prea mic, mie mi-ați făcut” (Matei, XXV, 40)

Apropierea de săraci, cercetarea bolnavilor, întemnițaților, dăruirea unei halne

și a unei buci de pâine, sunt laptele îndurării cu obârșie divină, sunt oglinda unei vieți în care se resfrânge Hristos Domnul. Iubirea lui Dumnezeu se verifică în această dragoste pentru aproapele, se personifică în chip fericit în comuniunea la suferința aproapei.

Simțirea preotului cristalizează în acest chip împlinirea misiunii sale: „Măncarea mea este să fac voia celui ce m'a trimis pe mine și să săvârșesc lucrul lui” (Ioan IV, 32—34).

Individualitatea preotului crește, se dilată capacitatea sa de muncă atunci când are ferma credință că pașii îl conduc în coliba săracului și acolo se va întâlni cu Hristos. Fața sa prinde un colorit viu, se deslușește în suflet o emoție puternică lângă bolnavul pe care-l cercetează.

Toate sunt atâtea situații ale activității preoției, în care misiunea îl apropie de Hristos, care are această prezență în vremelnice.

Zelul pastoral îl poartă pe drumul cu molozul dărâmurilor unei vieți a fiului risplitor, aici dragostea maximă pentru om are să se întâlnească cu iubirea lui Dumnezeu. Elanul acesta aduce cu sine prospețime în viața launtrică a preotului, întocmai cum cursul continuu al unui izvor aduce răcoarea reconfortantă a unei

ape curate care țâșnește din strănsorea adâncă a unei stânci.

Din viguroasa dăruire în câmpul misiunii preoției, se ridică în viața launtrică a preotului, prestigiul unei demnități divine, a unui har care mărește puterile, a unui avânt care eliberează din cătușele ofițerilor și dă o desvoltare unei vieți pline de lumina lui Hristos.

Preotul devine un rug de stințenie în această comuniune cu divinitatea, el atinge cea mai înaltă seară a îndumnezeirii.

Harul tainei care s'a sălășluit în persoana sa amplifică continuu puterile sufletesti, le transformă în valuri urlase pentru a face posibilă realizarea mântuirii oamenilor.

„Îndumnezeirea nu stă într'o dilatare fizică, substanțială, a naturii omenești, ci într'o purificare și intensificare spirituală”. (D. Stăniloae: O. c. p. 177).

Nu putem ști până unde ajunge omul cu această desăvârșire, dar această desvoltare este o strădanie omenească ajutată și întreținută de Dumnezeu.

În această lucrare, cele două elemente, uman și divin, se asociază în chip perfect, nu se mai pot distinge și formează o unitate filială. Omul nu se desființează, ci reflectează puterile divine în această îndumnezeire. În această ridicare a omului

iubirea divină este părghia de înălțare. Eforturile proprii ale naturii omenești sunt susținute de o putere spirituală înaltă, ele nu desființează natura ci o înviorază, omul devine purtătorul unor puteri nelimitate.

Din căutarea lui Hristos preotul se ridică pe sine la treapta aceasta de puritate sufletească, de nevinovăție înțerească, devine un vas în care harul se sălășluiește spre a se împărtăși și altora.

Preotul nu poate să se oprească în această arcuire a sufletului, deoarece viața are caracteristica continuității, a unei stăruințe care urcă munții pentru a realiza forma cea mai robustă și cea mai perfectă a sufletului modelat prin har.

Pe firmamentul desăvârșirii preotul se urcă continuu, se prinde de brațul lui Hristos, are conștiința acestui comun și că prin el se reflectează în vremelnice, puterea lui Iisus.

Sfinții au realizat cel mai înalt grad de îndumnezeire.

Frumusețea vieții lor ne poate ispiti spre a lua certitudinea că în truda de întâlnire cu Hristos, omul poate realiza această dorință înaltă. Alergarea aceasta după Hristos nu este o risipire de pasiune pentru înălțimi irealizabile și dovada cea mai eclantată în această privință sunt toți sfinții și martirii Bisericii.

În vederea acestei cuvântului nostru ar fi bine să aibă trei forme de temelie: predicatorială în biserică, conferință în afară de biserică și convorbiri apologetice prin case, unde nevoia va cere, mai cu seamă atunci când creștinismul este rău înțeles și tălcut.) Fiecare dintre aceste trei forme își are ținuta ei. Nu putem vorbi în biserică, de pildă, în felul în care vorbim la conferință și invers. Felul vorbirii să nu fie bombastic, prea literar, scolastic, filosofic, sau și chiar împetritat cu expresii zise „tehnice” în societate și ziaristică. Să nu laicizăm predica! Cuvântul nostru să fie domol, natural, liniștit și în ramele celei mai desăvârșite bune cuvântințe, proprie unei binevestiri. Noi suntem slugile Adevărului și de aceea datorăm să-l binevestim pururea.

Și dacă-i vorba de o binevestire, atunci să ne pătrundem de seriozitatea acestei opere de apostolat viu și cu o răvnă și mai aprinsă să ne pregătim predicile, actualizându-le. Căci ne este cunoscut că cei mai mari predicatori nici odată nu vorbesc pe nepregătite. Chiar și în împrejurări neprevăzute, încă trebuie să ne schițăm pe fițuică, cel puțin punctele principale. Numai așa vom putea vorbi sigur și convingător. Altfel cuvântătorul nepregătit este numai decât simțit de ascultători.

Pentru o reușită sigură a bunei noastre vestiri, pe lângă pregătire ne mai trebuie numai decât încă două trăsături de temelie și anume: Predica noastră să fie încălzită de o ferbinte rugăciune către Acela, care de sus ne va trimite duhul puterii în cuvânt. Numai o predică izvorită din flacăra rugăciunii va convinge și vindeca, etc., va contribui la înfăptuirea Impărăției lui Dumnezeu pe pământ. Dacă acest duh nu-l vom căpăta, dacă el va lipsi lumea ne va părăsi și nu ne va mai asculta.

Cealaltă trăsătură este ca predica noastră să fie sprijinită de viața și purtările noastre. Toate mișcărilor, gesturile, vorbele și faptele noastre să fie de așa manieră, încât noi, și făcând, să predicăm. O predică fără acest sprijin, se poate asemăna cu un tablou al pânii și nu cu „pânea proaspătă”, bună și plăcută, după care se bat consumătorii (Păr. I. Serghie de Cronstadt).

Lucrarea noastră predicatorială este deci așa de capitală și serioasă, încât să nu ne mai îngăduim în nici o împrejurare, a o face de mântuială. S'o lucrăm și apoi s'o cuvântăm! În felul acesta, vom păstori cu vrednicie poporul. Vom fi scufiți de scandalizări și de criticile ascultătorilor, vom deveni ascultați și căutați și vom ocoli și blestemul, care se aruncă asupra celor ce fac cu necuviință lucrul Domnului.

Pr. Ic. St. Pavel Grosu

Obstacole în căutarea lui Hristos

Pe căruia aceasta a urcușului spre Hristos există piedici mari și mici.

Ele sunt arătate de Mântuitorul când își slătuiește ucenicii asupra modului cum să pășească la propovăduire:

„Să nu aveți aur, nici argint, nici bani în cingătorile voastre. Nici traisă pe cale, nici două haine, nici încălțăminte, nici tolag, că vrednic este lucrătorul de plata sa” (Matei X, 9—10).

Grijile materiale, problemele de natură economică atunci când caută să se impună, covârșesc tot elanul. Ele depărtează pe preot de orizontul clar al chemării sale.

Pentru a trăi în slobozenia duhului care urmărește pe Hristos, preotul trebuie să ridice viața sa launtrică mai presus de realitatea această materială. Să fie amuțite toate pozele cari se lăcomesc după câștig ieftin și trecător. La o parte cu bolovanii comorilor terestre, măreața cale a intrării triumfale în comuniune cu Hristos nu-i poate suferi!

Există apoi o visare a simțurilor, o iluzie a unei vieți trăite prin gustarea dintr'un sensualism păgân.

Este o morfină care concentrează toate eforturile pentru o trăire în vârtejul patimilor. Abate și această piedică urcușul preotului spre desăvârșire.

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Mare congres preoțesc: În zilele de 16 și 17 Octombrie a. c., va avea loc la București — în Parlamentul Țării — congresul tuturor preoților din România, cu prilejul căruia se vor discuta toate problemele ce interesează tagma preoțească. Preoții din toată țara sunt invitați să ia parte în număr cât mai mare.

În ședința Consiliului de Miniștri din 14 Septembrie, dl Dr. Petru Groza a făcut un amplu expozeu asupra ajutoarelor din U. R. S. S.

Unire spirituală: I. P. Sfințitul Patriarh Nicodim a trimis — în cursul lunii August — o frumoasă scrisoare I. P. Sf. Patriarh Alexei al Moscovei, în care l-a informat despre diferitele probleme de actualitate ce frământă Biserica și Țara românească.

Ca răspuns, I. P. S. Sa Alexei a trimis următoarea telegramă: Moscova, 16 Septembrie 1945. — Cu mare plăcere am primit scrisoarea din August a preafericirii voastre, Nădăjduiesc că legea ortodoxă care unește bisericile ca și popoarele noastre va ajuta la deplină unire spirituală între noi, pentru slava lui Dumnezeu și soluționarea grelelor probleme care se ridică înaintea noastră în epoca actuală a păcii universale. Patriarh Alexei.

Filiala sibiană a Societății ortodoxe naționale a femeilor române și-a luat un impresionant rămas-bun dela președinta ei, dna Sofia Șt. Meș, care se înaloză la Cluj. În ședința care a avut loc Vineri 21 I. c., Comitetul a oferit flori dnei Meș și l-a subliniat meritele în cuvântări mlșcătoare. Tot atunci a fost aleasă președintă a filialei sibiane dna Maria Protopop Neagu.

Ziarele bucureștene au comentat — Miercuri 19 Septembrie a. c. — 128 de ani dela nașterea lui Mihail Kogălniceanu.

Al treilea congres al matematicienilor români, se va ține în capitală între 29 Octombrie și 1 Noiembrie a. c.

Poliția Capitalei a descoperit o nouă bandă teroristă alcătuită din legionari.

În conferința administrativă dela Cluj, dl ministru de interne, Teohari Georgescu, a făcut un interesant expozeu asupra problemelor Ardealului.

Consiliul de miniștri din 21 I. c., a examinat problema armonizării sala-

riilor funcționarilor publici cu condițiile actuale de viață.

În portul Brăila au început să sosească șleberi cu grâul din U. R. S. S., cedat României în urma noului acorduri comerciale.

Ziarul „Pravda” scrie că „România are dreptul să ocupe cu onoare locul ei în mijlocul țărilor care sunt admise în rândul Națiunilor Unite”.

EXTERNE:

Consiliul miniștrilor de externe recunoaște alipirea Ardealului de Nord la România.

Intregul stoc de aur al Japoniei — evaluat la 500 mil. lire sterline — va fi confiscat de America drept despăgubire de războiu.

Statele Unite au acordat guvernului elea un împrumut de 250 mil. dolari.

Conferința miniștrilor de externe dela Londra și-a continuat lucrările. Proiectul tratatului de pace cu Italia a fost terminat și au început discuțiile asupra tratatelor de pace cu Finlanda și cu țările din Balcani. În privința tratatului de pace cu România, ziarele britanice au manifestat părerea că nu va fi greu de întocmit. Problema Balcanilor a dat naștere celor mai mari dificultăți. Conferința va fi prelungită până Sâmbătă 29 Septembrie a. c.

Patriarhul Alexei a sosit la New York, unde a fost întâmpinat de 100 preoți în frunte cu mitropolitul Veniamin.

La Praga va avea loc — în toamna aceasta — un congres al studenților din întreaga lume.

Jugoslavia nu are de făcut revendicări teritoriale față de România, — a declarat la Londra dl Dr. Cardeli, șeful delegației jugoslave.

Statele Unite cer despăgubiri în aur și în valută.

Nici un german nu va participa la instrucția militară sau la paradă, în Germania.

Impăratul Japoniei, Hiro Hito, a abdicat. El a făcut de curând o vizită generalului Mac Arthur.

La Paris s'a deschis — în 25 Sept. c. — Congresul sindical mondial. Lucrările congresului continuă.

Fruntași ai literelor din România, Bulgaria, Jugoslavia și Albania, participă la Congresul scriitorilor bulgari ce se ține la Sofia.

frângerilor și de aceea preotul spune în toată vremea ca apostolul Pavel: „Toate le pot întru Hristos, cel ce mă întărește” (Filipeni, IV, 13).

Prezența lui Dumnezeu este singura care poate corecta toate defectele și înălțura toate pledicile. Conștiința acestei prezențe aduce fertilitate sufletului și preotul va simți imensa forță care lucrează prin el.

Preotul își lasă înțea sa să-l fie absorbită de Hristos.

„Acest Hristos viu și real e viziunea și mângăerea noastră. Această față luminoasă, dar nu obositoare, dulce dar nu tulburătoare, e bucuria noastră. Sufletul nostru se odihnește numai în privirea ei. Pe fața lui Hristos vedem chipul omului divin. Fața aceasta e lumina raiului nostru și ne e dragă și întremătoare ca lumina soarelui, a lunii și stelelor. Din acești ochi sorbim senzația iubirii lui Dumnezeu, a coborârii lui Hristos la noi și celim cea mai covârșitoare dragoste de frate.

A privi această față, a o pătrunde și a i se asemăna, iată contemplarea și desăvârșirea.

A străbate prin această față în sufletul Lui, e a gusta viața și a se însufleși pentru o renaștere launtrică” (Oitocar Prohaszka: Concepția superioară a vieții).

Pr. Gh. Șerbu
Satulung-Brășov

Populația Sloveniei occidentale cere încorporarea la Jugoslavia.

U. R. S. S. reia relațiile diplomatice cu Ungaria.

Senatul american a respins proiectul de lege pentru mărirea ajutoarelor de șomaj.

ȘTIRI LOCALE

Predică în Catedrala din Sibiu

9. Duminică, în 30 Septembrie 1945, servesc: Prot. Mihail Neagu, ieromon. Varahil Jitariu și preotul Vladimir Turușancu; diaconii: Ioan Cîrcov și Dr. Gr. T. Marcu. — Predică: prof. Dr. Grigorie T. Marcu. — La Oastea Domnului predică după masă la ora 4, prot. Mihail Neagu.

Schimb de telegrame:

Cu prilejul aniversării urcării pe tron M. S. Regelui Mihai I. I. P. S. Sa Patriarhul Nicodem, a trimis Suveranului dela mânăstirea Neamț, următoarea telegramă:

„Cu prilejul aniversării zilei de azi, înălțând către Domnul rugă ferbinți într'un sobor de monahi ostași ai geniului nostru creștin în biserica voevodală a nebiruitului Ștefan marele atlet al creștinismului, am rugat îndelung pronia divină pentru a Vă dăruți sănătate deplină și domnie ferită de greutăți, iar M. Sa Regina Elena, bucuria și mângăierea de a Vă vedea stăpânind vremurile și oamenii.”

Nicodem

M. Sa Regele a dat următorul răspuns I. P. S. Sale: „Mulțumesc din toată inima pentru bunele urări și frumoasele cuvinte ce Mi-ați adresat Mie și Scumpei Mele Mame, cu ocazia aniversării urcării Mele pe tron.”

MIHAI R.

Nr. 66/1945.

31 1—3

Concurs

Pentru înregistrarea postului vacant de cântăreț bisericesc la biserica Sfântul Gheorghe din Brașov Blumăna I Calea Victoriei Nr. 35 se publică concurs de 30 zile dela prima apariție în „Telegraful Român”. Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

- 1) Salar dela Stat, postul fiind bugetat.
- 2) Veniturile după serviciile din parohie.
- 3) Locuință în natură [1 cameră și bucătărie] sau bani pentru chirie.
- 4) Ajutor dela biserica de 10.000 Lei [zece mii Lei] lunar.
- 5) Este de preferat un cântăreț care că cunoască notele și să poată conduce cor.

Concurenții își vor înainta cererile însoțite de diploma dela o școală de cântăreți bisericesci și alte acte de recomandare. Oficiului parohial al bisericii Sfântul Gheorghe din Brașov și se vor prezenta la biserica spre a-și arăta cunoștințele și aptitudinea la cântările bisericești.

Brașov, în 16 Iulie 1945.

Președintele Consiliului parohial:

Preot paroh Dumitru Tohăneanu

văzut:

Dr. N. Stinghe

Adm. Protopopesc

Nr. 8924/1945 Școl.

Concurs

În învățământul nostru secundar confesional, pe anul școl. 1945/1946 sunt libere pentru suplimente următoarele catedre:

1. L. Română dela Școala de fete „A. Șaguna” din Sibiu.
2. Matematicile dela Liceul ortodox de băieți „A. Iancu” din Brad.

Salarizarea este la fel cu cea dela școlile secundare ale Statului.

Doritorii de-a suplini una din aceste catedre își vor înainta cererile însoțite de actele legale Consiliului Arhiepiscopesc de Alba-Iulia și Sibiu, în termen de 15 zile dela apariția acestui concurs.

Sibiu, ședința secției cult. din 18 Septembrie 1945.

Consiliul Arhiepiscopesc